

La merla

David Aguadé Vidal

En aquest article us presentaré un ocell bastant comú i conegut a les nostres contrades, el qual té un plomatge no gaire espectacular, però que tot i això no deixa de ser un moixó que ens deixarà a tots fascinats, sobretot pel seu cant.

Es tracta de la merla, de nom científic *Turdus merula*, pertanyent a la família *Turdidae* de la qual també en formen part altres moixons ben coneguts sobretot pels caçadors, com el tord o la griva. Es tracta d'una espècie amb dimorfisme sexual, és a dir, que els mascles i les femelles presenten diferents mides, formes i/o colors. En aquest cas, el mascle llueix un plomatge totalment negre com el carbó, i li destaca sobretot un bec llarg de color carabassa fort; d'altra banda,

els mascles també compten amb un anell al voltant de l'ull entre carabassa i groc. En canvi, les femelles tenen un plomatge més discret, amb tonalitats marronoses, i tant el bec com l'anell ocular, a diferència dels mascles, també són de color marró. Les femelles es podrien arribar a confondre amb les merles juvenils, ja que tenen un color de plomatge similar, però aquestes últimes presenten també unes taques brunenques a les parts inferiors del cos. De llargada poden mesurar entre 24 i 29 cm; els mascles són una mica més grans que les femelles.

La distribució natural d'aquest moixó al món és Europa, Àsia i el nord d'Àfrica. Aquí a Catalunya, la merla és un ocell que s'ha adaptat a gairebé a tots els hàbitats i, per tant, el podem

trobar gairebé a tot arreu. Només és escàs o absent a les zones d'alta muntanya dels Pirineus o en algunes dels secans de Lleida. Els hàbitats que prefereixen les merles són els conreus de cereal i els matollars i prats mediterranis. Tot i això, s'han adaptat molt fàcilment a la vida urbana.

Aquesta gran capacitat de viure en molts hàbitats diferents rau en què aquesta espècie té una alimentació omnívora, o sigui que poden menjar des de petits insectes i animals, fins a petits invertebrats, passant per llavors o fruits. És molt comú veure aquests ocells als parcs de Riudoms, passejant i fent salts damunt la gespa o el terra en busca de menjar. També se'hi pot trobar menjant llavors o petits fruits a les branques dels arbres.

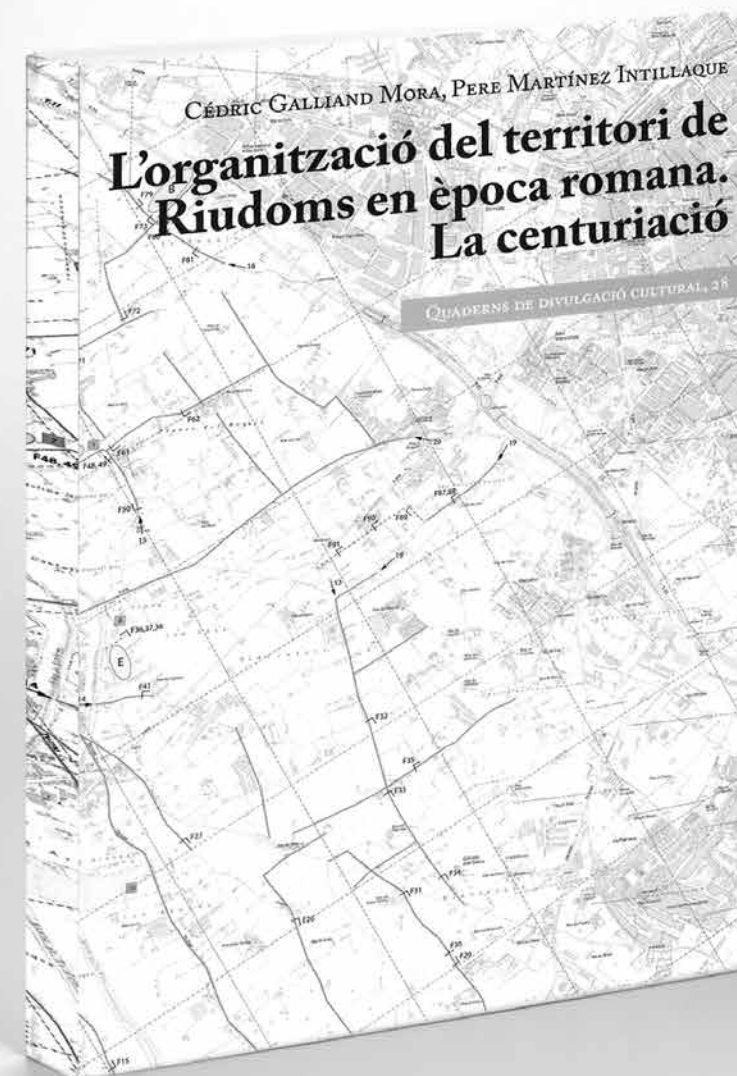
Un tret característic d'aquest moixó és el seu cant. En tractar-se d'un ocell molt territorial, acostuma a posar-se en zones elevades quan comença el bon temps –en molts casos acostumen a ser les antenes de damunt de les teulades. Des d'aquestes talaies, les merles mascles emeten un cant característic molt aflutat i melodiós, sobretot durant els matins i els vespres, per tal de marcar el territori i evitar que cap altre mascle s'hi apropi. Aquest cant, que no és repetitiu, és considerat un dels millors de tots els moixons d'Europa. »

Una titella fotografiada a Riudoms durant una sessió d'anellament científic de moixons.
Foto: David Aguadé Vidal.

El CERAP anuncia la publicació del Quadern de Divulgació Cultural número 28 sobre l'organització romana del terme de Riudoms.

El llibre, de Cédric Galland Mora i Pere Martínez Intillaque, inclou un mapa desplegable amb tota la centuriació romana del nostre territori.

Ja a la venda a la seu del CERAP

Centre d'Estudis Riudomencs
"Arnau de Palomar"